

Bjerget

af

Nikolaj Højberg

En vedvarende torden vækkede Micah af en døs fyldt med anger. Under ham vuggede den rødbrune vallak, og hver en bevægelse sendte kvalme gennem ham. Med en grimasse løftede han hovedet og så, at retsbetjenten havde ført dem ind i en slugt. Til højre hamrede et vandfald nedover skarpe klipper omgivet af en dis, som en ublid vind drev ind mod hans ansigt. Han lukkede øjnene og nød den svalende kulde. Vallakken vuggede en halv snes gange, så lå disen bag ham, og feberen brændte atter hans kinder og pande.

"Trænger du til et hvil?" spurgte retsbetjenten, hvis navn Micah havde glemt. Han rystede på hovedet.

"Sig til, hvis du har brug for det. Vi er der om tre timer."

"Jeg skal nok klare mig," kvækkede han og forsøgte at overvinde den vuggende kvalme. Det lykkedes et par minutter mere, så krampede hans mave sammen og tømte sig ud over stien. Uden at kunne hindre det faldt han af hesten. Mødet med grundfjeldet sendte hvide stjerner gennem hans syn, men smerten var intet sammenlignet med mellemgulvets ild.

"Slog du dig?" spurgte betjenten og trak ham op at stå.

Han rystede på hovedet og tørrede sig om munden med bagsiden af jakkeærmet.

”Så lad os fortsætte til fods.”

”Jeg vil ride.”

”Er du sikker?”

”Jeg vil komme ridende til Bjerget.”

Betjenten gav hans skulder et klem og hjalp ham op på hesten. Grantræernes dunst af harpiks brændte hans næse, mens underskovens bærbuske strøg maven med tung sødme. Han ville give alt for en Perle. Alt. En sitren greb musklerne, og han bed tænderne sammen, for at de ikke skulle klapre.

Stien knækkede til højre og fortsatte mellem lodrette klippevægge. Bevoksningen forsvandt, og lyden af vandfaldet fortonede sig. Efter få hundrede meter lød kun hestenes hove. De rytmiske slag dunkede ham i tindingerne. Til at begynde med skar stien sig gennem klippemassiverne i et lige snit, men efter en halv times ridt slyngede den sig stejlt opad. En vind slog ned gennem den; bidende kold og vidunderligt kølende. Opstigningen gik langsomt. Vinden tog til, og temperaturen faldt. Træthed lagde sig over ham, men kvalmen hindrede søvnen i at indfinde sig. Stien slog en sidste slyngning og mandede derefter ud på en terrasse oversået med klippeblokke og græs. For enden af terrassen knejsede Bjerget. Dets grå klippe rakte op mod himmelen som en gigantisk sukkertop, slankt og næsten glat, kun en sti tegnede sig på dets stejle sider. Ved Bjergets fod skar en kløft sig gennem terrassen. Retsbetjenten red hen til den svimlende kant og holdt sin hest an ved en kobbersøjle dækket med indgravninger. Efter at have bundet tømmen til den vendte han sig mod Micah.

”Vær venlig at stige ned,” sagde han.

Micah tog hans fremstrakte hånd og lod sig dirrende og næsten knækket af kvalme hjælpe af hesten.

”Ønsker du at fortsætte?”

Han nikkede.

”Godt.”

Herefter tog betjenten oppakningen af hestene. En rygsæk fyldt med mad og drikke samt ekstra tøj. Underneden fastgjorde han et sammenrullet liggeunderlag og et uldtæppe. Det hele vejede mere, end Micah havde forestillet sig. Et kort øjeblik overvejede han at opgive, men så sagde en lattermild stemme i hans hoved: *Det er jo det, du altid gør.* En flammende vrede fik ham til at løfte hagen og se op på Bjerget. På det allerøverste af dets top føg hvide tåger af sne. Det ville tage dage at nå derop, men han kunne gøre det. Han *ville* gøre det.

”Jeg venter her i en uge,” sagde betjenten. ”Herefter rider jeg tilbage med begge heste. Du skal regne med, at det tager tre dage at nå toppen og to dage ned. De to ekstra dage, jeg giver dig, er i tilfælde af, at du bliver syg eller, at vejret forsinker dig. Men kommer du tilbage her til efter de syv dage, må du gå. Er det forstået?”

”Ja.”

”Godt.”

En blid hånd på skulderen skubbede ham hen til kobbersøjlen. 99 erklæringer om brud på Loven snoede sig rundt om den. Midtvejs gabte to rektangler uden tekst.

”Læg dine hænder dér!”

Straks Micahs fingre lukkede sig om det kolde metal, lyste et bælte af ord op i et gyldent skær. Han slikkede sine læber og så på betjenten.